

Stille hulp

Wie heeft niet de ervaring dat in bepaalde situaties je inzet en krachten te kort schoten?

Dat zijn momenten van verwarring en kwetsbaarheid, waarin we worden geconfronteerd met onze grenzen. Soms kunnen we dan onverwacht beseffen dat niemand in zijn eentje de last van het leven kan dragen.

Als ons dat overkomt, is het goed om over onze frustratie en pijn heen te stappen en ons blikveld te verbreden. We kunnen dan oog krijgen voor het bestaan van een onzichtbaar weefsel – een soort fijnmazig netwerk dat mensen, ervaringen en omstandigheden met elkaar verbindt – dat ons niet alleen omhult, maar ons ook begeleidt en ondersteunt.

Deze hulp, die niet altijd direct zichtbaar is, komt van het leven zelf, met zijn mysterieuze vermogen om te vernieuwen, te genezen en ons weer op weg te helpen. Het gaat niet om spectaculaire gebeurtenissen, maar om discrete gebaren, beladen met menselijke en symbolische betekenis: een stille aanwezigheid in tijden van rouw; handen die ons teder verzorgen; een aandachtige blik; een juist woord; een onverwacht telefoontje dat de isolatie doorbreekt; een gebaar van vertrouwen wanneer ons zelfvertrouwen wankelt.

Hoeveel mensen om ons heen hebben in ons geloofd voordat wij zelf de moed hadden om dat te doen? En hoe vaak hebben we uit dat geloof de kracht geput om onze weg weer op te pakken?

Zelfs ons innerlijk, dat zo vaak wordt aangetast door twijfel, teleurstelling of vermoeidheid, kan opleven dankzij een betekenisvolle ontmoeting, een onbaatzuchtig gebaar, een stille hulp, die ons het gevoel geeft dat we welkom zijn, erkend en geliefd.

Dan ontstaat er in ons, gedreven door een diepe en oprechte dankbaarheid, het verlangen om iets terug te doen, om die ervaring die ons heeft veranderd, door te geven. En zo wordt wat we hebben ontvangen een geschenk, en worden we zelf – in alle nederigheid – een hulp voor iemand anders.